

* Dobrá novina a JA *

Pán Ježiš Kristus učil svojich učeníkov, že celý obsah zákona a učenie prorokov môže byť zhrnuté do týchto dvoch príkázaní: **Miluj Boha z celého srdca, z celej duše, celou svojou myslou a celou svojou silou a miluj svojho blížneho ako seba samého.** Chcel od svojich učeníkov, aby nechali svietiť svoje svetlo cez praktické činy lásky, cez úsilie o spravodlivosť a cez to, že sa stanú tvorcami pokoja, aby tým bol oslávený Boh a mnohí muži a ženy mohli v neho veriť (Mt 5, 14-16, Jn 15,12).

Motivovaný tou istou láskou, Ježiš ukázal svoje povolanie a oddanosť k oslobodeniu človeka a celistvému ľudskému rozvoju, keď povedal, že prišiel, aby muži a ženy mali život a mali ho v plnosti, aby hlásal slobodu pre uväznených a kázal Evanjelium (dobrú zvesť, dobré správy) pre chudobných (Jn 10,10, Lk 4, 18-19). Cez podobenstvá vrátane podobenstva o dobrom samaritánovi, podobenstva o bohatom mužovi a Lazárovi a podobenstva o poslednom súde učil Ježiš svojich nasledovníkov, že **láska k Bohu je neoddeliteľná od lásky k blížnemu.** Potom ich poslal, aby išli do sveta a učili všetko, čo im prikázal (Lk 10,29-37, 16,19-31, Mt 25,31-46, 28,19-20).

Komunita prvých kresťanov pochopila tento základný kresťanský príkaz a snažili sa ho skutočne viditeľne žiť vo svojich komunitách, na obdiv všetkým, ktorí ich poznali (Sk 2,42-45, 4,32-37). Postupne ako Cirkev rástla, ukázalo sa, že neformálna spontánna služba charity, ktorú vykonávala kresťanská komunita, nebola už dostatočná. Preto vznikla „diakonia“ ako jedna zo základných aktivít Cirkvi, spolu s ohlasovaním Evanjelia (kerygma-martyria) a vysluhovaním sviatostí (liturgia) (Sk 6,1-6).

Od svojich raných čias Cirkev chápala „charitu“ ako časť svojej základnej podstaty, ako „nevyhnutný výraz jej bytia“ (Deus Caritas Est, 25).

Postupne táto organizovaná láska k blížnemu alebo „diakonia“ začala zahŕňať aj spravodlivosť, advokáciu, riešenie konfliktov a budovanie pokoja. A encyklikou *Rerum novarum* Leva XIII z roku 1891 sa objavil nový celok sociálneho učenia v Cirkvi, ktorý zadefinoval rozmer pre nový humanizmus postavený na 2000ročnej kresťanskej Civilizácii lásky, ktorá môže byť zhrnutá v slovách sv. Irenea z Lyonu „Božou slávou je ľudská osoba, ktorá žije naplno“.

Boh lásky, milosrdenstva a zľutovania, ktorý sa zjavil vo Vtelenom Synovi, Ježišovi Kristovi, je zdroj našej identity ako kresťanských pracovníkov na poli rozvojovej spolupráce a Ježiš Kristus Vykupiteľ je dôvod nášho bytia a angažovania sa v tejto oblasti. Naše dielo ľudského rozvoja je Opus Christus – Dielo Kristovo. V jeho mene, ktoré nosíme so sebou sa venujeme našim každodenným povinnostiam v našej práci, spolupracujeme s partnermi v rozvojových krajinách a vládami našich krajín.

V histórii kresťanstva boli mnohí ľudia hlbokoj kresťanskej viery, nádeje, lásky a života modlitby, ktorí sa radikálne zasadili za celostný ľudský rozvoj, spravodlivosť, mier a solidaritu ako František z Assisi, Vincent de Paul, Peter Claver, Damián de Veuster, Matka Tereza, Ján Pavol II, Jean Vanier. Títo ľudia s hlbokým vnútorným životom v Kristovi ukázali tak silno a plodne navok svoj sociálny aktivizmus.

Matka Tereza z Kalkaty sa pravdepodobne dotkla srdc svetových lídrov viac ako ktorýkoľvek iný súčasný rozvojový pracovník a aj po smrti ostáva inšpiráciou pre mnohých. Jej „vizitkou“ boli nasledovné slová:

**Ovocie ticha je modlitba
Ovocie modlitby je viera
Ovocie viery je láska**

Ovocie lásky je služba

Ovocie služby je pokoj

Známy výrok Sv. Vincenta de Paul hovorí: „Dajte mi ľudí modlitby, tí dokážu čokoľvek“.

Ako zástancovia Kristovej civilizácie lásky máme nielen úlohu poskytnúť pomoc núdznym a zasadzovať sa za spravodlivosť a pokoj ale máme tiež hľadať krásu, propagovať dobro a udržiavať nádej vo svete. Vo veku širokého zastrážovania tvárou v tvár veľkému zlu potrebujeme otvoriť naširoko svoje oči ako tí, čo hľadajú poklad, aby sme objavili krásu za troskami ekonomickej úzkosti, sociálnych problémov a kriminality v rozvojových krajinách. Lebo napriek všetkému – napriek vojne, napriek násiliu, napriek chudobe a napriek diktátorom, stále existuje na svete krása, stále je v ľuďoch dobro, lebo sú stvorení na obraz Boha.

Ako kresťania, ktorí pracujeme pre rozvoj, musíme hľadať túto vnútornú krásu a dobrotu v krajinách a medzi ľuďmi, s ktorými nadväzujeme vzťahy a ukázať trpiacim ľuďom dynamiku kresťanskej nádeje, ktorá je viac ako samotná pomoc. Takýto príspevok kresťanov v procese integrálneho ľudského rozvoja má obrovskú hodnotu a je azda ešte dôležitejší ako samotná finančná alebo materiálna rozvojová pomoc.

(Z príhovoru Georga Ehusaniho bývalého tajomníka biskupskej konferencie v Nigérii pri príležitosti 40. výročia encykliky Populorum Progressio a založenia CIDSE.)